

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

II. De Materia Sacramenti Pœnitentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

8. Additur verò, omnibus post Baptismum in peccatum mortale lapsis. Siquidem peccata ante receptum Baptismum commissa remittuntur virtute ipsius Sacramenti Baptismi, neque sunt materia apta Sacramenti Pœnitentiæ. Et hinc istud Pœnitentiæ Sacramentum rectè à SS. Patribus appellatur *secunda post naufragium Tabula*, naufragis præparata; prout habetur *can. Secunda, de pœnit. dist. 1.* juncto Concilio Trid. cit. *Sess. 14. can. 2. ibi: Si quis Sacramenta confundens, &c. dixerit, Pœnitentiam non rectè secundam post naufragium Tabulam appellari; anathema sit.*

QUÆSTIO II.

De Materia Sacramenti Pœnitentiæ.

9. **C**ONCL. I. Materia Sacramenti Pœnitentiæ est duplex, remota, & proxima. Remota sunt peccata post Baptismum commissa; & hæc rursus est duplex, videlicet necessaria, & sufficiens. *Materia remota & necessaria Sacramenti Pœnitentiæ, est omne peccatum mortale post Baptismum commissum, & nondum ritè confessum. Materia sufficiens, et si non necessaria, est omne peccatum veniale post Baptismum commissum, vel etiam mortale aliàs ritè confessum. Ita communis Theologorum; idque patet inter alia ex Concilio Trident. Sess. 14. c. 5.*

10. Porro *Materia proxima* Sacramenti Pœnitentiæ sunt actus Pœnitentiæ, videlicet Contritio, Confessio, & Satisfactio. Ex quibus Satisfactio in re exhibitæ, communiter conceditur esse solum pars integralis Sacramenti Pœnitentiæ: uti patet in agonizante, qui si prius petiit Confessarium, aut aliud signum petitiæ Confessionis dedit, potest, ac debet absolvi absque alia adjunctæ Satisfactione, utpote quam amplius præ mortis angustijs peragere nequit. Contritio verò, & Confessio, juxta Thomistas & Recentiores passim, sunt partes essentielles Sacramenti Pœnitentiæ; juxta Doctorem Subtilem verò *4. dist. 16. quest. 1. §. de Pœnitentiâ, & Scotistas*, essentiam strictè, ac præcisè pro ipsa quidditate rei accipientes solum requiruntur (necessariò tamen, seu simpliciter) ad Sacramentum Pœnitentiæ, ad hoc, ut dignè recipiatur, prout amplius ibidem explicat Scotus.

11. Et cum hac Scotica doctrina concordat Concilium Trid. *Sess. 14. cap. 3.* sic dicens: *Sunt autem quasi materia hujus Sacramenti ipsius pœnitentiæ actus, nempe Contritio, Confessio, & Satisfactio: qui*

ll h h h h h 3

qua-

Concilij
Trid. con-
cordant.

quatenus in poenitente ad integritatem Sacramenti, ad plenamque & perfectam peccatorum remissionem ex Dei institutione requiruntur, hac ratione Poenitentiae partes dicuntur. Notandum, qui quatenus ad integritatem Sacramenti requiruntur, hac ratione Poenitentiae partes dicuntur: & consequenter, ex mente Concilij Tridentini, actus Poenitentis non sunt partes essentiales hujus Sacramenti, ut volunt alij; sed solum eatenus dicuntur partes ipsius, quatenus ad ejus integritatem, atque ut dignè & perfectè recipiatur, requiruntur: quae est ipsissima sententia Scoti, & communis Scoticistarum. Sed dimissa Theologia hujusmodi difficultate speculativâ, sic ulcerius

Peccatum
originale, &
actualia ante
Baptismum,
non sunt
materia Sa-
cramenti
Poenitentiae.

12. CONCL. II. Peccatum originale, nec non peccata actualia ante Baptismum commissa, non sunt materia apta Sacramenti Poenitentiae. Ita Scotus 4. dist. 4. q. 5. cum communi. Nam peccatum originale, sicut & peccata actualia ante Baptismum commissa, tolluntur virtute Sacramenti Baptismi: & Sacramentum Poenitentiae, tanquam secunda post naufragium Tabula, est institutum à Christo pro remissione sequentium peccatorum. Unde si Judaeus, vel Gentilis recens baptizatus, sola peccata ante Baptismum commissa vellet confiteri, ipse non possèt absolvi: quia non afferret materiam aptam hujus Sacramenti Poenitentiae.

Peccata ve-
nialia sunt
materia suf-
ficiens.

13. CONCL. III. Peccata venialia possunt vel omnia, vel aliqua eorum (idem dicendum de mortalibus jam ritè confessis, si peragitur Confessio generalis) in Confessione omitti: cum non sint materia necessaria, sed solum sufficiens: ac proinde utiliter quidem, sed non necessariò, Clavibus Ecclesiae subjiciuntur. Unde Concilium Trid. loc. cit. cap. 5. sic ait: Peccata venialia, quibus à gratia DEI non excludimur, & in qua frequentius labimur, quauquam rectè & utiliter, citràque omnem presumptionem in Confessione dicantur, quod piorum hominum usus demonstrat, taceri tamen citrà culpam, multisque alijs modis expiari possunt.

Non autem
sola imper-
fectiones.

14. CONCL. IV. Solae imperfectiones non sunt materia apta Sacramenti Poenitentiae. Ratio est: quia tales non sunt peccatum mortale, aut veniale. Unde rectè monent Doctores, quòd in Confessione semper sit afferenda materia certa: & si nova non occurrat, saltem ex jam semel confessis.

Circa has,
quid obser-
vandum in
Praxi?

15. Porro materia certa (ut notat Diana part. 3. tract. 4. re-
sol. 52. contra Toletum lib. 3. c. 2. n. 6.) non est, confiteri dun-
taxat, quòd quis non responderit Divinis inspirationibus, non
fecerit bonum, quod poterat, & hujusmodi. Quamvis idcirco
in

in his exponendis non debeat Confessarius impedire Pœnitentem : tum quia multa ex ijs, quæ nonnunquam videntur meræ imperfectiones, sunt peccata venialia; idque ob varias intervenientes circumstantias, utputà negligentias voluntarias, vel leves contra rectam rationem excessus. Tum quia ad majorem sui humiliationem, atque exercitationem ferventioris progressus spiritualis, talia rectè aperiuntur. Lugo *disp. 16. de Pœnitentiâ, num. 103.*

16. Quòd si verò materia certa omninò haberi non possit, sed duntaxat dubia, pro ratione dubij danda est absolutio sub conditione, saltem tacitâ, præsertim si gravitas peccati dubij, aut alia circumstantia id expostulare videatur : vel, si nulla apparet necessitas Sacramentum sub conditione ministrandi, absolutio ne penitus superfedatur. Layman *lib. 5. tract. 6. c. 3. num. 5.*

17. CONCL. V. Peccata jam ritè confessâ, & remissa, sunt materia sufficiens Sacramenti Pœnitentiæ, possuntque denuò fructuosè confiteri, & subjici Clavibus Ecclesiæ. Ita communis ; & patet tum ex Extravag. *Inter cunctas. §. Verùm de Privilegijs,* ibi : *Licet de necessitate non sit, iterum eadem confiteri peccata; tamen quia propter erubescèntiam, qua magna est Pœnitentiæ pars, ut eorundem peccatorum iteretur Confessio, reputamus salubre, &c. Accedit praxis piorum hominum, qui sæpiùs peragunt Confessiones tum generales, tum certorum peccatorum iam annehac confessorum.*

18. Dices. Nemo potest solvi, qui non est ligatus : sed pœnitens post peccata ritè confessâ, eisdem non est ligatus ; ergo eisdem non potest solvi virtute absolutionis Sacramentalis, sicque ea non videntur amplius posse subjici Clavibus Ecclesiæ. Resp. majorem illam, *Nemo potest solvi, &c.* procedere solùm in physicis (prout v. g. nemo potest solvi à catena, vel alio vinculo corporali, nisi actualiter ipso ligatus existat) non verò in moralibus, ubi sufficit tale vinculum præcessisse : sic enim potest quis injuriam sibi illatam sæpiùs alteri condonare, præsertim si is iteratò veniam roget. Idem ergo dicendum de absolutione Sacramentali à peccatis, sæpiùs cum iteratò dolore confessis, & Clavibus Ecclesiæ subjectis. (b)

19. Quæres, utrum sit necesse, pœnitentem in Confessione exprimere, quòd peccata sua jam semel sint confessâ, nec ne? Resp. Per se loquendo id necesse non est ; prout notant Lugo *disp. 16. de pœnit. Sect. 2. §. 1. Sanchez lib. 1. in Decal. cap. 10. num. 17.* Bonacina, & alij : quia peccatum est idem specie, ac numero, five

Aut quando materia certa haberi nequit ?

Peccata ritè confessâ, sunt materia sufficiens.

Solvitur in instantia,

(b) Adde dicenda n. 34. & 35.

An sit necesse addere, quòd peccata jam fuerint confessâ, nec ne?

sive confessum fuerit, sive non; neque etiam tempus, quod id commissum est, addit circumstantiam specie mutantem.

Id per accidens quandoque explicandum.

20. Dicitur, *per se loquendo*. Siquidem per accidens quandoque id necessarium est explicare; v. g. ob annexam reservationem, eò quòd à casu reservato cæteroquin posterior Confessarius absolvere non posset, nisi illud peccatum jam prius habenti debitam jurisdictionem confessum fuisset. Idem contingere potest ob proximam peccandi occasionem, quæ alioquin Confessario non innotesceret. Item, quando ratione circumstantiarum peccatum specie mutatur; ut si peccatum venereum sit, & tempore, quo committebatur, poenitens extiterat solutus, aut Laicus, nunc autem est conjugatus, Clericus, aut voto Castitatis obstrictus, vel econtrà: nam, nisi tunc notificetur status iste variatus, deciperetur in materia gravi Confessarius, intelligens, poenitentem vel habere circumstantiam specie diversam, vel ipsam carere. In praxi proinde tutius erit, nova peccata ab antiquis separare: eò præsertim, quia alioquin poenitentiam competentem Confessarius imponere non sciret; cum major debeat peccato mortali necdum confessio, quàm semel jam ritè confessio, & quoad culpam dimissio.

QUÆSTIO III.

De Forma Sacramenti Poenitentiae.

Forma Sacramenti Poenitentiae, quæ?

21. **C**ONCL. I. Forma Sacramenti Poenitentiae sunt verba absolutionis à Sacerdote prolata, videlicet illa, *Ego te absolvo à peccatis tuis*, vel alia æquipollentia, actum judiciale sententiæ absolventis sufficienter exprimentia. Desumitur hoc tum ex Rituali Romano Pauli V. cujus verba *num. 32.* referentur: tum ex Concilio Trid. *Sess. 14. cap. 3.* ubi ait, *Sacramenti Poenitentiae formam in illis Ministri verbis positam esse, Ego te absolvo, &c. Quibus quidem de Ecclesie Sanctæ more preces quedam laudabiliter adjunguntur, ad ipsius tamen formæ essentiam nequaquam spectant, neque ad ipsius Sacramenti administrationem sunt necessaria.* Hæc Concilium.

Quæ verba sint de ejus essentia?

22. **C**ONCL. II. Ex prædictis sola illa duo verba, *Absolvo te, vel æquipollentia*, sunt de essentia formæ absolutionis, ac necessarii exprimentia necessitate Sacramenti. Ita Doctor Subtilis in 4. dist. 14. q. 4. §. *Ex hoc sequitur*, ibi: *Communiter tamen ista verba sunt apta, Ego te absolvo.* Concordat Concilium Floren.